

Arrest

nr. 204 169 van 23 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 november 2015 en heeft op dezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster werd door het CGVS op 31 mei 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 24 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 31 juni 1986 geboren in Nasseriyah, Thi Qar. U bent een sjiiitische moslima van Arabische origine. U heeft een jaar scholing gevolgd. U huwde in 2005 met A. S. D. (O.V....). Uw echtgenoot werkte als taxichauffeur en vervoerde regelmatig Iraakse soldaten naar hun basis. Onbekenden beschuldigden hem van collaboratie met de Amerikanen. Hij vluchtte naar België waar hij op 4 maart 2010 aankwam en drie opeenvolgende asielaanvragen indiende. Zijn asielaanvragen werden telkens geweigerd wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en uw echtgenoot besloot in maart 2012 terug te keren naar Irak. Jullie woonden in de wijken Somer en Arido en uiteindelijk kochten jullie een huis in Dour el Nafat. Uw man ging aan de slag bij het beveiligingsbedrijf T.

Op 27 september 2015 vond u samen met uw broer een dreigbrief voor het huis. Uw broer nam u en de kinderen mee naar zijn woning in de Somer wijk. Uw broer belde op 28 september uw echtgenoot op zijn werk op. Hij vroeg verlof aan en kwam op 29 september 2015 naar huis samen met een vriend van hem Ahmed.

U verliet op 10 oktober 2015 het huis in Dour el Nafat en reisden naar Najaf. Jullie vlogen naar Erbil en reisden verder naar Turkije. Jullie staken de zee over in een bootje en arriveerden in Griekenland. Jullie reisden verder naar Athene en dan met de bus naar Macedonië. Via de Balkanroute bereikten jullie België en vroegen op 6 november 2015 asiel aan.

Na uw vertrek kwamen de leden van Asaeb ahl el Haqq langs bij uw schoonmoeder. Ze deden navraag naar uw man. Uw moeder zei dat u naar het buitenland vertrokken was. Asaeb Ahl el Haqq dreigde ermee uw man te vermoorden. In oktober 2016 liet uw schoonmoeder u weten dat er op het huis in Dour el Nafat in graffiti aangebracht werd dat het huis niet verhuurd mag worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een kieskaart, een originele voedselrantsoenkaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een huwelijksakte en een document van de rechtbank hieromtrent

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtmotieven volledig gelijklopen aan die van uw echtgenoot A. S. D. (O.V....). In hoofde van uw echtgenoot werd gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert en zelf geen persoonlijke vluchtmotieven aanhaalt kan de vluchtelingenstatus u evenmin worden toegekend. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot die hieronder wordt hernomen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Volgens uw verklaringen kreeg u op 27 september 2015 een dreigbrief van Asaeb Ahl el Haqq waarin u gevraagd wordt binnen de drie dagen Nasseriyah te verlaten (CGVS p.24). Merkwaardig genoeg deed u net het tegenovergestelde van wat u gevraagd werd. In plaats van de plaats te vermijden ging u twee dagen later naar uw huis (CGVS p.18). Het feit dat u regelrecht inging tegen de eisen van uw agressors ondergraaft niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is de reden waarom u terugkeerde evenmin overtuigend. U besloot verlof aan te vragen om klacht in te dienen naar aanleiding van de dreigbrief (CGVS p.18). Dit houdt evenmin steek omdat u meermaals aangaf dat de overheid en de politie door de milities geïnfilteerd is. U legt verder geen verloftoestemming neer van uw werk om mee aan te tonen dat u verlof had gekregen om klacht in te dienen (CGVS man p.25). Bovendien verklaarde u dat het neerleggen van een klacht alles nog erger maakt (CGVS man p.4). Uw besluit om naar Nasseriyah te gaan om klacht in te dienen naar aanleiding van de dreigbrief mist dan ook alle logica. U geconfronteerd met deze bedenking

opperde dat u verplicht was om klacht in te dienen in Nasseriyah. Het is strafbaar als u dat niet zou doen, zo zegt u (CGVS man p.22). U diende dit bovendien in Nasseriyah te doen, aangezien u daar woonde (CGVS man p.22). U hoopte, tegen al de verwachtingen in, toch nog ergens een eerlijke rechter te treffen die uw klacht zou behandelen (CGVS p.22). Deze manier van handelen is niet in overeenstemming met de vrees die u poneert te hebben ten aanzien van Asaeb Ahl el Haqq. De militie die volgens u de overheid domineert. De militie die machtiger is dan iedereen en hoge functies bekleedden in de regering (CGVS man p.18). Er is daarnaast niemand die ooit te weten zou gekomen zijn dat u een dreigbrief kreeg indien u geen klacht zou hebben neergelegd. Uw claim dat u wel naar Nasseriyah moest terugkeren om er klacht in te dienen omdat het strafbaar was om dit niet te doen houdt bijgevolg evenmin steek. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op de helling.

Verder zijn uw verklaringen over de periode voorafgaand aan de dreigbrief evenmin overtuigend. In eerste instantie zijn de verklaringen die u en die uw vrouw aflegden over deze periode niet gelijklopend. U haalde aan dat u van eind 2012 tot september 2015 regelmatig verwijtende woorden naar het hoofd geslingerd kreeg van de arbeiders op uw werk die werkzaam waren in de kook-of kuisploeg of in dienst waren van leveranciers. Ze beschimpten u als verrader omdat u voor de buitenlanders werkte (CGVS man p.19). U legde deze aantijgingen naast u neer en vatte ze niet als dreigementen op (CGVS man p.20, p.21). Dit in tegenstelling tot de verklaringen van uw vrouw. Wanneer uw vrouw gevraagd werd of u al dan niet expliciet bedreigd werd, antwoordde ze hier bevestigend op. Ze verklaarde dat u persoonlijk aangesproken werd met de woorden dat u moest stoppen met uw werk of dat u anders vermoord zou worden (CGVS vrouw p.11). U zelf maakte hier geenszins melding van. Dat de inhoud van de dreigementen voorafgaand aan de dreigbrief, volgens u en uw vrouw, allermindst gelijklopend zijn, hoeft geen betoog. Er is immers een gigantisch verschil tussen expliciet bedreigd worden, zoals uw vrouw beweerde en scheve woorden naar het hoofd geslingerd krijgen zoals u beweerde. Dat jullie verklaringen op dit toch wel essentiële aspect van jullie asielaanvraag dermate verschillen, ondermijnt het de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is bovendien merkwaardig dat u die sinds 2013 dergelijke verwijten te horen kreeg plotseling na twee jaar een dreigbrief kreeg. U kan geen enkele gebeurtenis aanbrengen tussen begin 2013 en september 2015 die ertoe geleid zou hebben dat u plotsklaps expliciet bedreigd zou worden. Meer nog in de dreigbrief wordt er expliciet gezegd dat het de tweede waarschuwing betreft (CGVS p.24). U kan echter geen duidelijkheid verschaffen over het moment waarop u de eerste waarschuwing gekregen had. U stelde dat de beledigingen van de personen die u op het werk beschimpten golden als de eerste waarschuwing (CGVS p.21). Dit kan echter niet overtuigen. Het gaat immers niet over een dreigement of een waarschuwing, maar slechts over een paar scheve woorden. U geconfronteerd met deze bedenking, argumenteerde dat de gebeurtenissen van 2010 mogelijks de eerste waarschuwing waren, u wist het niet. Het was slechts een vermoeden (CGVS man p.21). Dient te worden opgemerkt dat de dreigementen die u in 2010 aanhaalde in het kader van uw vorige asielaanvragen echter meermaals en door meerder instanties als ongeloofwaardig geapprecieerd werden. Uw echtgenote verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ daarenboven initieel dat u bij uw terugkeer naar Irak door dezelfde onbekende personen achtervolgd werd als diegenen die u voor de eerste keer noopten het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS vrouw). Tijdens haar gehoor op het CGVS wijzigde uw echtgenote haar verklaringen en zei ze dat u ofwel door dezelfde ofwel door andere personen gevolgd werd. Uw vrouw slaagde er niet in verduidelijking te scheppen in haar uiterst vage verklaringen (CGVS vrouw p. 15). U geconfronteerd met haar verklaringen stelde dat u de eerste maanden na uw terugkeer het gevoel had dat u gevolgd werd omwille van de gebeurtenissen van 2010 (CGVS man p.27). Er was niets gebeurd, het was enkel een subjectief aanvoelen. Bovendien verklaarde uw vrouw dat jullie naar Dour el Nafat verhuisd waren om er onder te duiken aangezien u gevolgd werd door onbekenden (zie vragenlijst CGVS). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde uw vrouw dan weer dat jullie een stabiel leven wensten uit te bouwen en dat jullie daarom naar Dour el Nafat verhuisd waren (CGVS vrouw p.15). Later beweerde uw vrouw dat ze sinds 2013 niet meer uit het huis durfde te gaan. Ze durfde niet naar de dokter te gaan en de kinderen konden niet naar school (CGVS vrouw p.13). Volgens uw vrouw zou u het haar zo opgedragen hebben (CGVS vrouw p.13). Ook hier kon uw vrouw niet meer tekst en uitleg geven (CGVS vrouw p.13). Ze verklaarde dat u bang was voor de veiligheid van haar en de kinderen. Dit is volledig tegengesteld aan wat u zei. U was immers van mening dat uw vrouw en kinderen sinds jullie in Dour el Nafat woonden, dus sinds 2013 veeleer veilig waren. Ze kon naar de dokter gaan wanneer het nodig was en de kinderen gingen naar school (CGVS man p.28). U geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw, gaf aan dat uw vrouw zich vergiste en de kinderen wel naar school gingen (CGVS man p.28). Deze verklaringen zijn diametraal aan elkaar tegengesteld en zijn bijgevolg nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Tot slot is het merkwaardig dat u geen weet hebt van collega's die in hetzelfde schuitje zaten als u. In de jaren dat u werkzaam was voor het bedrijf T., kan u geen gevallen aanhalen van collega's die dreigementen gekregen hadden gelijkaardig aan uw situatie. Volgens uw verklaringen werd er een collega, A. J., die in uniform rondwandelde in Basra doodgeschoten. U weet niet of hij bedreigd werd. Ook een andere collega H. I. werd neergeschoten tijdens een missie in Basra (CGVS man p.16, p.17, p.18). Dit wil zeggen dat beide mannen tijdens hun werk het leven lieten. Dat is fundamenteel anders dan uw situatie. U stelde zelf dat mensen in uw functie gevaar liepen en dit sinds 2003 (CGVS man p.17). U voelde zich echter veilig op uw werk (CGVS man p.17). Het is merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van collega's die zich in dezelfde situatie bevonden. U verklaarde nochtans dat zaken die relevant waren voor het werk gemeld dienden te worden (CGVS man p.17). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat u de enige zou zijn die via een dreigbrief bedreigd zou worden.

Wat betreft de graffiti die er op uw huis zou aangebracht zijn na uw vertrek, kan er aangestipt dat deze in het verlengde ligt van de dreigbrief en de aanval op de auto, gebeurtenissen die aan geloofwaardigheid ontbreken (CGVS man p.4). U heeft verder geen enkel begin van tastbaar bewijs om dit element mee te staven.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De kieskaart van u en van uw vrouw, uw rijbewijs, uw woonkaart, uw huwelijksakte en een bevestiging van de rechtbank in verband met het huwelijk op het moment dat uw vrouw niet meer minderjarig was, uw voedselrantsoenkaart, uw identiteitskaart van u, uw vrouw en van vier van uw kinderen, de nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en uw vijf kinderen zijn documenten die te maken hebben met uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke stand. De documenten werpen geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten in verband met uw werk, ondersteunen uw verklaringen dat u tewerkgesteld was bij T. Het CGVS argumenteert niet dat u hier niet zou gewerkt hebben, u kan het CGVS er echter niet van overtuigen dat u omwille van uw werk bedreigd werd. U legt verder een kopie neer van de eerste pagina van uw paspoort en het paspoort van uw andere gezinsleden. U zou uw paspoort aan de smokkelaar gegeven hebben (CGVS man p.10, p.11). Hij zou het u later terugbezorgen, als hij wist waar u verbleef. Merkwaardig genoeg had u geen contactgegevens van de man in kwestie. Aangezien u reeds meerdere asielprocedures heeft doorlopen, kan er vanuit gegaan worden dat u op de hoogte bent van het belang van een paspoort. Dat u zomaar uw paspoort afgeeft aan de smokkelaar zonder een duidelijk afspraak te maken over hoe u het kan terugkrijgen is hoogst merkwaardig. De overlijdensakte van uw vriend is enkel een kopie. Bovendien worden dergelijke documenten massaal vervalst in Irak. De bewijswaarde die aan dergelijk document kan gehecht worden is dan ook minimaal. Hetzelfde kan gezegd worden van de politionele documenten en de dreigbrief. Wat betreft het medisch rapport, wordt er enkel melding gemaakt van een opname en een ontslag uit het ziekenhuis (CGVS man p. 9).

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien er geen persoonlijk risico uit blijkt en ze louter een aanwijzing vormen voor uw identiteit, herkomst en burgerlijke staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan

in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Thi Qar militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Thi Qar niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Thi Qar niet naar provincie Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Thi Qar en/ of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert de volgende middelen aan:

“Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing

van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

11.1.2. De verwerende partij stelt het vreemd te vinden dat verzoekende partij - na het ontvangen van de dreigbrief - terug keerde naar haar huis in plaats van Nasseriyah te verlaten:

Volgens uw verklaringen kreeg u op 27 september 2015 een dreigbrief van Asaeb Ahl el Haqq waarin u gevraagd wordt binnen de drie dagen Nasseriyah te verlaten (CGVS p.24). Merkwaardig genoeg deed u net het tegenovergestelde van wat u gevraagd werd. In plaats van de plaats te vermijden ging u twee dagen later naar uw huis (CGVS p. 18). Het feit dat u regelrecht inging tegen de eisen van uw agressors ondergraaft niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw verwarringen, Bovendien is de reden waarom u terugkeerde evenmin overtuigend. U besloot verlof aan te vragen om klacht in te dienen naar aanleiding van de dreigbrief (CGVS p. 18). Dit houdt evenmin steek omdat u meermaals aangaf dat de overheid en de politie door de milities geïnfilteerd is. U legt verder geen verloftoestemming neer van uw werk om mee aan te tonen dat u verlof had gekregen om klacht in te dienen (CGVS man p.25). Bovendien verklaarde u dat het neerleggen van een klacht alles nog erger maakt (CGVS man p.4). Uw besluit om naar Nasseriyah te gaan om klacht in te dienen naar aanleiding van de dreigbrief mist dan ook alle logica. U geconfronteerd met deze bedenking opperde dat u verplicht was om klacht in te dienen in Nasseriyah. Het is strafbaar als u dat niet zou doen, zo zegt u (CGVS man p.22). U diende dit bovendien in Nasseriyah te doen, aangezien u daar woonde (CGVS man p.22). U hoopte, tegen al de verwachtingen in, toch nog ergens een eerlijke rechter te treffen die uw klacht zou behandelen (CGVS p.22). Deze manier van handelen is niet in overeenstemming met de vrees die u poneert te hebben ten aanzien van Asaeb Ahl el Haqq. De militie die volgens u de overheid domineert. De militie die machtiger is dan iedereen en hoge functies bekleedden in de regering (CGVS man p.18). Er is daarnaast niemand die ooit te weten zou gekomen zijn dat u een dreigbrief kreeg indien u geen klacht zou hebben neergelegd. Uw claim dat u wel naar Nasseriyah moest terugkeren om er klacht in te dienen omdat het strafbaar was om dit niet te doen houdt bijgevolg evenmin steek. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling.

Er werd aan verzoekende partij gevraagd om Nasseriyah te verlaten. Op dat ogenblik was zij elders aan het werken. Haar echtgenote vond de dreigbrief en informeerde verzoekende partij. Verwerende partij verwacht dat verzoekende partij haar haar familie daar zou achterlaten en gewoon vluchten?! Dit kon zij niet; Toen verzoekende partij geïnformeerd werd over de dreigbrief, vroeg zij verlof aan en keerde zij in allerijl terug naar Naseriyah, waar haar echtgenote en kinderen verbleven en duidelijk gevaar liepen. Ook al was er aldus een ernstige risico verbonden aan haar eigen leven door haar terugkeer naar Naseriyah, zij kon haar gezin niet zomaar achter laten en vluchten. Nadat verzoekende partij hoorde van de dreigbrief, was haar eerste reactie om zo snel mogelijk terug te keren en bij haar gezin te zijn om hen te beschermen. Bovendien wilde zij ter plaatse de situatie bekijken om te kunnen inschatten hoe ernstig de dreigementen waren alvorens de beslissing te nemen om hun vertrouwde omgeving achter te laten en te vluchten. Toen de vriend van verzoekende partij - Ahmed -echter vermoord werd besepte zij dat zij en aar gezin er niet veilig zouden zijn.

Wat de klacht tegen de dreigbrief betreft, wenst verzoekende partij op te merken dat zij hiertegen moest reageren. AAH zou de bedreigingen immers niet zomaar laten passeren. Het leven van verzoekende partij en haar familie was in gevaar, zij moest iets ondernemen. Om ergens toch wat bescherming te kunnen genieten dienden zij - in een ijdele hoop - klacht in bij de politie opdat men op de hoogte zou zijn van de situatie en hen zou beschermen.

II. 1.3. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

Verder zijn uw verklaringen over de periode voorafgaand aan de dreigbrief evenmin overtuigend. In eerste instantie zijn de verklaringen die u en die uw vrouw aflegden over deze periode niet gelijklopend. U haaide aan dat u van eind 2012 tot september 2015 regelmatig verwijtende woorden naar het hoofd geslingerd kreeg van de arbeiders op uw werk die werkzaam waren in de kook-of kuisploeg of in dienst waren van leveranciers. 2e beschimpten u als verrader omdat u voor de buitenlanders werkte (CGVS man p. 19). U legde deze aantijgingen naast u neer en vatte ze niet als dreigementen op (CGVS man p.20, p.21). Dit in tegenstelling tot de verklaringen van uw vrouw. Wanneer uw vrouw gevraagd werd of u al dan niet expliciet bedreigd werd, antwoordde ze hier bevestigend op. Ze verklaarde dat u persoonlijk aangesproken werd met de woorden dat u moest stoppen met uw werk of dat u anders vermoord zou worden (CGVS vrouw p. 11). U zelf maakte hier geenszins melding van. Dat de inhoud van de dreigementen voorafgaand aan de dreigbrief, volgens u en uw vrouw, allerm minst gelijklopend zijn, hoeft geen betoog. Er is immers een gigantisch verschil tussen expliciet bedreigd worden, zoals uw vrouw beweerde en scheve woorden naar het hoofd geslingerd krijgen zoals u beweerde. Dat jullie verwarringen op dit toch wel essentiële aspect van jullie asielrelaas dermate verschillen, ondermijnt het de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verzoekende partij ziet niet in hoe haar verklaringen en de verklaringen van haar echtgenote verschillen?? Verzoekende partij werd voorafgaand aan de dreigbrief verschillende keren mondeling bedreigd en kreeg allerlei verwijten naar haar hoofd geslingerd. Zij vertelde niet elk incident aan haar echtgenote, maar zij wist wel dat verzoekende partij problemen had met medewerkers op het werk en dat zij bedreigd werd. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet de redenering van verwerende partij niet, daar waar zij haar "gigantische verschillen" in de verklaringen verwijt. De echtgenote vertelde aldus over de bedreigingen die haar echtgenoot mondeling kreeg, verzoekende partij vertelde hier eveneens over alsook over de verwijtende woorden die zij dagelijks moest aanhoren.

II. 1.3. Verwerende partij vervolgt als volgt.

Het is bovendien merkwaardig dat u die sinds 2013 dergelijke verwijten te horen kreeg plotseling na twee jaar een dreigbrief kreeg. U kan geen enkele gebeurtenis aanbrengen tussen begin 2013 en september 2015 die ertoe geleid zou hebben dat u plotsklaps expliciet bedreigd zou worden. Meer nog in de dreigbrief wordt er expliciet gezegd dat het de tweede waarschuwing betreft (CGVS p.24). U kan echter geen duidelijkheid verschaffen over het moment waarop u de eerste waarschuwing gekregen had. U stelde dat de beledigingen van de personen die u op het werk beschimpten golden als de eerste waarschuwing (CGVS p.21). Dit kan echter niet overtuigen. Het gaat immers niet over een dreigement of een waarschuwing, maar slechts over een paar sdieve woorden. U geconfronteerd met deze bedenking, argumenteerde dat de gebeurtenissen van 2010 mogelijks de eerste waarschuwing waren, u wist het niet. Het was slechts een vermoeden (CGVS man p.21). Dient te worden opgemerkt dat de dreigementen die u in 2010 aanhaalde in het kader van uw vorige asielaanvragen echter meermaals en door meerder instanties als ongeloofwaardig geappreteerd werden. Uw echtgenote verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS

bij de DVZ daarenboven initieel dat u bij uw terugkeer naar Irak door dezelfde onbekende personen achtervolgd werd als diegenen die u voor de eerste keer noopten het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS vrouw). Tijdens haar gehoor op het CGVS wijzigde uw echtgenote haar verklaringen en zei ze dat u ofwel door dezelfde ofwel door andere personen gevolgd werd. Uw vrouw slaagde er niet in verduidelijking te scheppen in haar uiterst vage verklaringen (CGVS vrouw p. 15). U geconfronteerd met haar verklaringen stelde dat u de eerste maanden na uw terugkeer het gevoel had dat u gevolgd werd omwille van de gebeurtenissen van 2010 (CGVS man p.27). Er was niets gebeurd, het was enkel een subjectief aanvoelen. Bovendien verklaarde uw vrouw dat jullie naar Dour el Nafat verhuisd waren om er onder te duiken aangezien u gevolgd werd door onbekenden (zie vragenlijst CGVS). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde uw vrouw dan weer dat jullie een stabiel leven wensten uit te bouwen en dat jullie daarom naar Dour el Nafat verhuisd waren (CGVS vrouw p.15). Later beweerde uw vrouw dat ze sinds 2013 niet meer uit het huis durfde te gaan. Ze durfde niet naar de dokter te gaan en de kinderen konden niet naar school (CGVS vrouw p.13). Volgens uw vrouw zou u het haar zo opgedragen hebben (CGVS vrouw p.13). Ook hier kon uw vrouw niet meer tekst en uitleg geven (CGVS vrouw p.13). Ze verklaarde dat u bang was voor de veiligheid van haar en de kinderen. Dit is volledig tegengesteld aan wat u zei. U was immers van mening dat uw vrouw en kinderen sinds jullie in Dour el Nafat woonden, dus sinds 2013 veeleer veilig waren. Ze kon naar de dokter gaan wanneer het nodig was en de kinderen gingen naar school (CGVS man p,28). U geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw, gaf aan dat uw vrouw zich vergiste en de kinderen wel naar school gingen (CGVS man p.28). Deze verklaringen zijn diametraal aan elkaar tegengesteld en zijn bijgevolg nefast voor de geloofwaardigheid van de door u Ingeroepen vrees.

De eerste waarschuwingen/bedreigingen werden mondeling geuit, dat gebeurde van 2013 tot 2015. In 2015 stuurden de milities dan een dreigbrief naar het huis van verzoekende partij, waardoor zij de bedreigingen niet meet kon negeren.

Zowel bij verzoekende partij als bij haar echtgenote heerste er een voortdurende angst. Nog meer bij de echtgenote van verzoekende partij, zij was bang voor alles en iedereen en durfde niet buiten te komen door alle gebeurtenissen en bedreigingen. Zij verklaarde tijdens de gehoren dan ook haar eigen ervaringen. Bij hun terugkeer naar Irak, had zij steeds het gevoel achtervolgd te worden en in gevaar te zijn. Zij weet niet precies wie deze mensen waren en vermoedde dat het dezelfde mensen waren die hen de eerste keer ertoe hadden aangezet om te vluchten uit Irak. De echtgenote van verzoekende partij voelde zich nergens veilig. Zij durfde niet buiten te komen, durfde niet naar buiten te gaan. Verzoekende partij en haar echtgenote wensten inderdaad een stabiel en veilig leven uit te bouwen en nadat zij gedwongen werden terug te keren naar Irak, vestigden zij zich in Dour el Nafat. Echter zij voelden zich nergens veilig, en met reden gezien de bedreigingen niet lang na hun terugkeer opnieuw begonnen en zij niet anders konden dan opnieuw te vluchten.

11.1.4 Verwerende partij stelt tenslotte vreemd te vinden dat verzoekende partij geen weet zou hebben van collega's die in hetzelfde schuitje zaten als zij:

Tot slot is het merkwaardig dat u geen weet hebt van collega's die in hetzelfde schuitje zaten als u, in de jaren dat u werkzaam was voor het bedrijf T., kan u geen gevallen aanhalen van collega's die

dreigementen gekregen hadden gelijkaardig aan uw situatie. Volgens uw verklaringen werd er een collega, A. J., die In uniform rondwandelde in Basra doodgeschoten, U weet niet of hij bedreigd werd, Ook een andere collega H. I. werd neergeschoten tijdens een missie In Basra (CGVS man p.16, p. 17, p. 18). Dit wil zeggen dat belde mannen tijdens hun werk het leven lieten. Dat Is fundamenteel anders dan uw situatie. U stelde zelf dat mensen in uw functie gevaar liepen en dit sinds 2003 (CGVS man p.17). U voelde zich echter veilig op uw werk (CGVS man p. 17). Het is merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van collega's die zich in dezelfde situatie bevonden. U verklaarde nochtans dat zaken die relevant waren voor het werk gemeld dienden te worden (CGVS man p.17). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat u de enige zou zijn die via een dreigbrief bedreigd zou worden.

Verzoekende partij heeft voorbeelden gegeven van collega's die vermoord werden om dezelfde redenen en dezelfde milities als zij. Verzoekende partij is blijven verder werken omdat zij haar gezin diende te onderhouden. Zij was echter uiterst voorzichtig, hield zich op de achtergrond en nam geen risico's. Zij was aldus wel op de hoogte van verschillende collega's die vermoord werden.

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat verzoekende partij en haar gezin weldegelijk gevaar lopen indien zij zouden gepatrieerd worden naar Irak.

11.1.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

11.1.6. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de herkomst en de vrees van verzoekende partij en aan haar asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Stukken

Er worden door de verzoekende partij geen nieuwe stukken neergelegd.

Het CGVS legt een aanvullende nota neer, met daarbij volgende landeninformatie: *"COI Focus Irak: De bereikbaarheid van de Zuidelijke Provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer"* d.d. 11 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid, vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing verwijst integraal naar de beoordeling van het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot, S. D. A., met wie zij tezelfdertijd een verzoek om internationale bescherming indiende op grond van dezelfde motieven. Verzoekster voert een identiek middel aan als haar echtgenoot, die afzonderlijk een beroep indiende bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 210 559. Beide zaken werden op dezelfde terechtzitting behandeld.

Het past dienvolgens te verwijzen naar de beoordeling van het beroep inzake verzoeksters echtgenoot in het arrest van de Raad met nummer 204 168 van 23 mei 2018, waarvan de motieven hieronder worden weergegeven en in de huidige zaak worden overgenomen:

“2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing werd het verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Deze beoordeling steunt op de volgende redengeving:

(i) verzoeker kreeg op 27 september 2015 een dreigbrief van Asaeb Ahl el Haqq waarin hij gesommeerd werd binnen de drie dagen Nasseriyah te verlaten (CGVS p.24). Hij deed net het omgekeerde en ging twee dagen later naar huis (CGVS p.18). Het feit dat hij rechtstreeks inging tegen de eisen van zijn agressors, ondergraaft de ernst van de ingeroepen vrees en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De redenen waarom hij terugkeerde zijn niet overtuigend; hij besloot verlof aan te vragen om klacht in te dienen naar aanleiding van de dreigbrief (CGVS p.18). Dit is niet overtuigend omdat hij meermaals aangaf dat de overheid en de politie door de milities geïnfiltreerd zijn.

Verzoeker legde ook geen verloftoestemming neer van zijn werk om mee aan te tonen dat hij verlof had gekregen om klacht in te dienen (CGVS p.25) en verklaarde dat een klacht alles nog erger maakt (CGVS p.4). Zijn besluit om naar Nasseriyah te gaan om klacht in te dienen naar aanleiding van de dreigbrief is dan ook niet logisch. Verzoeker verklaarde hierover dat hij verplicht was om klacht in te dienen in Nasseriya en dat het strafbaar is om dat niet te doen (CGVS p.22). Hij verklaarde dat hij dit in Nasseriyah moest doen, aangezien hij daar woonde (CGVS p.22) en hoopte, tegen al de verwachtingen in, toch ergens een eerlijke rechter te treffen die zijn klacht zou behandelen (CGVS p.22). Deze verklaringen zijn niet in overeenstemming met de uitgedrukte vrees ten aanzien van Asaeb Ahl el Haqq, de militie die volgens hem de overheid domineert en machtiger is dan iedereen en hoge functies bekleedt in de regering (CGVS man p.18). Deze verklaringen houden geen steek omdat niemand ooit te weten zou gekomen zijn dat hij een dreigbrief kreeg, indien hij geen klacht zou hebben ingediend.

(ii) verzoekers verklaringen over de periode voorafgaand aan de dreigbrief zijn evenmin overtuigend:

1. De verklaringen die hij en zijn vrouw aflegden over deze periode zijn niet gelijklopend. Van eind 2012 tot september 2015 kreeg hij regelmatig verwijten van de arbeiders die werkzaam waren in de kook-of kuisploeg of in dienst waren van leveranciers. Ze beschimpten hem als verrader omdat hij voor de buitenlanders werkte (CGVS p.19). Verzoeker legde deze aantijgingen naast zich neer en vatte ze niet op als dreigementen (CGVS p.20, p.21). Zijn vrouw verklaarde echter dat verzoeker persoonlijk werd aangesproken dat hij moest stoppen met zijn werk of dat hij anders vermoord zou worden (CGVS gehoorverslag M. A. H. p.11).

2. Het is ook merkwaardig dat verzoeker sinds 2013 dergelijke verwijten te horen kreeg en plots na twee jaar een dreigbrief kreeg. Hij kan geen enkele gebeurtenis aanbrengen tussen begin 2013 en september 2015 die ertoe geleid zou hebben dat hij plotsklaps expliciet bedreigd zou worden. De dreigbrief vermeldt uitdrukkelijk dat het de tweede waarschuwing betreft (CGVS verzoeker p.24). Verzoeker kan

geen duidelijkheid verschaffen wanneer hij de eerste waarschuwing kreeg. Hij stelde dat de beledigingen van de personen die hem op het werk beschimpten golden als de eerste waarschuwing (CGVS verzoeker p.21). Hiermee geconfronteerd, bedenkt hij dat de gebeurtenissen van 2010 mogelijk de eerste waarschuwing waren (CGVS verzoeker p.21). De dreigementen die hij in 2010 aanhaalde in het kader van de vorige asielaanvragen werden echter meermaals en door meerder instanties als ongeloofwaardig beoordeeld.

3. Zijn echtgenote verklaarde bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ dat hij bij zijn terugkeer naar Irak door dezelfde onbekende personen werd achtervolgd als diegenen die hem voor de eerste keer noopten het land te verlaten. Tijdens haar gehoor op het CGVS wijzigde zij haar verklaringen en zei ze dat hij ofwel door dezelfde, ofwel door andere personen gevolgd werd. Zij slaagde er niet in duidelijkheid te scheppen in haar uiterst vage verklaringen (CGVS M. A. H. p. 15). Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoeker dat hij de eerste maanden na zijn terugkeer het gevoel had dat hij gevolgd werd omwille van de gebeurtenissen van 2010 (CGVS man p.27). Zijn echtgenote verklaarde dat ze naar Dour el Nafat verhuisden om er onder te duiken aangezien verzoeker gevolgd werd door onbekenden (zie vragenlijst CGVS M. A. H.). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde zij dan weer dat zij een stabiel leven wensten uit te bouwen en dat zij daarom naar Dour el Nafat verhuisden (CGVS gehoorverslag M. A. H. p.15). Later beweerde ze dat ze sinds 2013 niet meer uit het huis durfde te gaan. Ze durfde niet naar de dokter te gaan en de kinderen konden niet naar school (CGVS gehoorverslag M. A. H. p.13). Verzoeker zou dit haar zo opgedragen hebben (CGVS gehoorverslag M. A. H. p.13). Ook hierbij kon zij niet meer uitleg geven (CGVS gehoorverslag M. A. H. p.13). Ze verklaarde dat zij bang was voor de veiligheid van haar en de kinderen. Dit is in strijd met de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker verklaarde immers dat zijn vrouw en kinderen sinds zij in Dour el Nafat woonden, dus sinds 2013, veeleer veilig waren. Ze kon naar de dokter gaan wanneer het nodig was en de kinderen gingen naar school (CGVS gehoorverslag verzoeker p.28). Geconfronteerd met de verklaringen van zijn vrouw, verklaarde verzoeker dat zij zich vergiste en de kinderen wel naar school gingen (CGVS verzoeker p.28). Deze verklaringen zijn volstrekt tegenstrijdig en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees.

(iii) verzoeker heeft geen weet van collega's die in dezelfde situatie waren. In de jaren dat hij werkte voor het bedrijf T., kan hij geen gevallen aanhalen van collega's die gelijkaardige dreigementen kregen. Volgens zijn verklaringen werd er een collega, A. J., die in uniform rondwandelde, in Basra doodgeschoten. Verzoeker weet niet of hij bedreigd werd. Ook een andere collega, H. I., werd neergeschoten tijdens een missie in Basra (CGVS man p.16, p.17, p.18). Aldus blijkt dat beide mannen tijdens hun werk het leven lieten. Dat is fundamenteel anders dan verzoekers situatie. Hij stelde zelf dat mensen in zijn functie gevaar liepen sinds 2003 (CGVS man p.17). Hij voelde zich echter veilig op het werk (CGVS man p.17). Het is merkwaardig dat verzoeker niet op de hoogte was van collega's die zich in dezelfde situatie bevonden. Hij verklaarde nochtans dat zaken die relevant waren voor het werk gemeld dienden te worden (CGVS man p.17). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat hij de enige zou zijn die via een dreigbrief bedreigd werd.

(iv) de graffiti die er op zijn huis zou aangebracht zijn na zijn vertrek, ligt in het verlengde van de dreigbrief en de aanval op de auto, gebeurtenissen die aan geloofwaardigheid ontbreken (CGVS man p.4).

(v) de neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet:

- de kieskaart van verzoeker en van zijn vrouw, het rijbewijs, de woonkaart, de huwelijksakte en een bevestiging van de rechtbank in verband met het huwelijk op het moment dat zijn vrouw niet meer minderjarig was, de voedselrantsoenkaart, de identiteitskaart van verzoeker, zijn vrouw en van vier van hun kinderen, de nationaliteitsbewijzen van verzoeker, zijn vrouw en vijf kinderen houden verband met hun identiteit, nationaliteit en burgerlijke stand. Deze documenten werpen geen ander licht op de door de verzoeker aangehaalde asielmotieven.

- de documenten in verband met zijn werk ondersteunen dat verzoeker tewerkgesteld was bij T. Er wordt niet betwist dat hij er niet gewerkt zou hebben, maar er blijkt niet uit dat hij omwille van zijn werk bedreigd werd.

- de eerste pagina van verzoekers paspoort en het paspoort van zijn andere gezinsleden: verzoeker zou zijn paspoort aan de smokkelaar gegeven hebben (CGVS man p.10, p.11). Hij zou het later terugbezorgen, als hij wist waar verzoeker verbleef. Verzoeker heeft geen contactgegevens van de man

in kwestie. Aangezien hij reeds meerdere asielpcedures heeft doorlopen, kan er vanuit gegaan worden dat hij op de hoogte was van het belang van een paspoort. Dat hij zomaar zijn paspoort afgeeft aan de smokkelaar zonder een duidelijke afspraak te maken over hoe hij het kan terugkrijgen, is hoogst merkwaardig.

- de overlijdensakte van zijn vriend is enkel een kopie. Bovendien worden dergelijke documenten massaal vervalst in Irak. De bewijswaarde die aan dergelijk document kan gehecht worden is dan ook minimaal. Hetzelfde kan gezegd worden van de politionele documenten en de dreigbrief. Wat betreft het medisch rapport, wordt er enkel melding gemaakt van een opname en een ontslag uit het ziekenhuis (CGVS man p. 9).

Verzoeker voert vooreerst aan dat het logisch is dat hij, nadat hij vernam dat er een dreigbrief werd gestuurd, naar huis ging om zijn familie op te halen. Het was zijn eerste reactie om zijn gezin te willen beschermen. Hij voert ook aan dat het niet onlogisch is dat hij, met ijdele hoop, klacht zou neerleggen. De Raad acht deze verklaring niet onaannemelijk en treedt verzoeker op dit punt bij. Verzoeker betoogt terecht dat hem niet kan worden verweten eerst huiswaarts te zijn gekeerd teneinde zich van de situatie te vergewissen en zijn familie in veiligheid te brengen. Ook het feit dat hij klacht zou hebben ingediend, kan hem bezwaarlijk worden verweten.

Met betrekking tot het verschil tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw, merkt de Raad echter op dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote inderdaad niet gelijk lopen.

Uit de gehoorverslagen bij het CGVS blijkt dat verzoeker verklaarde:

“- Heeft u tussen maart 2012 en september 2015 (het ogenblik waarop hij de dreigbrief kreeg) problemen gehad?

Ik werd rechtstreeks bedreigd. Ik heb het altijd genegeerd; ik nam het nooit serieus aan toen hij vermoord was dacht ik dat het gedaan was.

- Wanneer was de eerste keer dat u rechtstreeks werd bedreigd?

Ik kan de tijd moeilijk situeren, maar ik hoorde vaak van personen soort van waarschuwingen ik trok het me niet aan.

- Concretiseren, wanneer was de eerste keer dan?

Voor ik gestart was met werken na mijn terugkeer, toen ik de opleiding volgde tijdens de opleiding, ik was niet de enige, gezien ik met buitenlanders werkte beschouwde ze mij als verrader

- Gaat dat over september 2012 of zo bij benadering?

Neen van december 2012 na mijn terugkeer tot december heb ik me onderdoken en ik was bij familie een schoonfamilie. En vaak nadat ik gestart was met mijn werk. Hoorde ik altijd beledigingen van de arbeiders die voor het bedrijf werken ze hebben niets met de security te maken.

- Wat was er dan precies aan de hand dat eerste dreigement van tijdens de opleiding?

Jullie werken voor de bezetters met de buitenlanders, verraders

- Wie zie dat dan?

Gewone mensen, mensen die ik tegenkwam op straat

- Kende u die mensen

Neen

- Hoe weten die mensen wat u doet voor werk?

Mensen die komen werken voor het bedrijf maar ze hebben niets met de buitenlanders te maken ze laten me het horen, wat is dat met buitenlanders werken

Na mijn start hoorde ik het ook

- Dat waren arbeiders die voor T. werkten?

Nee niet voor T. Ze werken voor andere bedrijven en soms gestuurd door hun bedrijven niet dat ze bij ons werken, mensen die zorgen voor eten of materiaal. Natuurlijk de partijen bij ons in Irak maken gebruik van deze personen. In de dreigbrief staat voor de tweede keer, eerste keer door andere personen; bij datshcun werkten ook verschillende arbeiders in bouw of poetsploeg

- Kreeg u dan scheve woorden van de arbeiders?

Van de arbeiders en personen die materiaal brengen

- Had u nog andere problemen naast dat voor september 2015?

Ik werd bedreigd op die manier ik hoorde beledigingen

Belediging is niet hetzelfde als een bedreiging,

Ik beschouwde het niet als een bedreiging. Daarom heb ik genegeerd maar na de moord op mijn vriend was ik zeker dat het een serieus gevaar was, ik wilde mijn leven niet riskeren.”

(gehoorverslag CGVS verzoeker p. 19-20)

Verzoekers echtgenote verklaarde echter:

“-Was dat de eerste keer dat hij omwille van zijn werk bedreigd werd?

Vroeger hoorde hij hier en daar en hoorde ook over mensen die vermoord zijn

- Wat bedoelt u met vroeger hoorde hij hier en daar?

Hij hoorde wie voor de buitenlanders werkt w vermoord en een collega van hem was een keer met zijn uniform uitgegaan en vermoord

- Hij hoorde wie voor de buitenlanders werkt w vermoord, hoe vernam hij dat via via of rechtstreeks?

Ik weet niet hoe, hij heeft mij dat zelf verteld

Wanneer heeft hij dat verteld

Als hij van zijn werk kwam

- Hij kwam wel meer van zijn werk?

Toen hij gewerkt heeft tot een jaar na zijn start heeft hij lichtjes het gehoord

- Kan u verduidelijken wat u daarmee bedoelt?

Altijd als hij van zijn werk terugkwam, tot 2015

- Hij heeft het lichtjes gehoord, wat bedoelt u daarmee?

Ze hebben hem verteld dat ze gemakkelijk w vermoord, maar hij kon niet anders dan op zijn werk blijven

- Wie zegt dat?

Ik weet het echt niet

- Op zijn werk zeggen ze dat hij gemakkelijk w vermoord?

Ik ben niet meegeweest ik weet het niet, mensen die bij hem op het werk zijn

- Hij werd op zijn werk zelf bedreigd?

Ik weet het niet

Waarom zegt u het dan

- Vaak vraag ik meer details maar hij verteld die niet hij wil me niet bang maken

Werd hij persoonlijk aangesproken en bedreigd voor september 2015?

- Ja hij was altijd bedreigd

- Leg dan eens uit wat u bedoelt?

Ze zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk anders zou hij vermoord worden

- Wie zei dat?

Ik weet het niet

- Sinds wanneer zeggen ze dat tegen hem?

Sinds vorig jaar afgelopen jaar

- Jaartal?

2015

Hij werd dan persoonlijk aangesproken stop met uw werk of u wordt vermoord?

Ja

- Wanneer in 2015 tov de dreigbrief in september?

Hij hoorde het altijd

- U zegt sinds 2015 persoonlijk aangesproken dat ij vermoord zag worden als hij niet stopt met het werk; hij hoorde het ervoor ook lichtjes?

Ik weet het niet vraag het aan hem

- U moet het toch k uitleggen

Ik weet niet veel ik vertel wat ik van hem vernam

- U zegt dat hij ni 2015 persoonlijk bedreigd werd, ik zou willen weten wanneer dat was tav de dreigbrief in 2015?

Ik weet het echt niet

Laatste keer dat ik hem zag was begin september hij was in verlof en ging terug naar zijn werk”

(gehoorverslag CGVS A. H. M., p. 11-12)

Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat er geen sprake was van concrete bedreigingen. Hij heeft dit ook niet zo opgevat. Zijn echtgenote, A. H. M., verklaarde dat er sprake was van persoonlijke doodsbedreigingen maar bleef hier verder bijzonder vaag en onduidelijk over. De verklaring dat haar echtgenoot hier niet meer over wenste te vertellen om haar geen schrik aan te jagen, strookt niet met verzoekers verklaringen volgens dewelke hij dit enkel opvatte als beledigingen. Hij verklaarde dat het pas na de dood van zijn vriend A. was (dus na het ontvangen van de dreigbrief), dat hij zich effectief bedreigd voelde. Gelet op het ingrijpende karakter van de beslissing om met hun gezin te vluchten kan in redelijkheid worden verwacht dat verzoeker en zijn echtgenote een inschatting van de ernst van de bedreigingen hebben gemaakt en dat ook zijn echtgenote op de hoogte was van de elementen die tot

de beslissing om te vluchten hebben geleid. Ook ziet de Raad niet goed in waarom verzoeker na hun vlucht de zaken nog zou moeten verhullen ten aanzien van zijn echtgenote.

De vraag vanaf wanneer bedreigingen werden geuit, raakt de kern van het asielrelaas. Gelet op de vaagheid en het gebrek aan samenhang tussen hun beider verklaringen, treedt de Raad het CGVS bij waar deze oordeelt dat deze verklaringen niet overtuigend zijn.

Verzoeker biedt ook geen verklaring voor het feit dat hij sinds 2013 verwijten te horen kreeg en slechts na twee jaar een dreigbrief kreeg, waarin sprake was van een tweede waarschuwing. Verzoeker kon niet duiden wanneer hij de eerste waarschuwing kreeg. Hij stelde dat de beledigingen op het werk golden als de eerste waarschuwing, vervolgens stelde hij dat de gebeurtenissen van 2010 mogelijk de eerste waarschuwing waren. Verzoekers vroegere verklaringen werden echter niet geloofd, zoals ook vastgesteld in het arrest van de Raad met nummer 61 199 van 10 mei 2011. Met de loutere verklaring in het middel, dat de eerste bedreiging mondeling werd geuit, doet verzoeker geen afbreuk aan dit motief, te meer nu hoger reeds werd vastgesteld dat verzoeker dit steeds enkel heeft opgevat als beledigingen en niet als bedreigingen.

Verzoeker verklaart in het middel verder dat hij het gevoel had achtervolgd te worden na zijn terugkeer naar Irak. Hiermee werpt hij echter geen ander licht op de vaststelling dat deze verklaringen bijzonder vaag zijn en geen voldoende aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging. Zo verklaarde zijn echtgenote voor de DVZ dat verzoeker na zijn terugkeer door dezelfde onbekende personen werd achtervolgd, terwijl zij bij het CGVS dan weer verklaarde dat hij ofwel door dezelfde, ofwel door andere personen gevolgd werd. Haar verklaringen bleven aldus uiterst vaag en niet samenhangend.

Ook waren de verklaringen van zijn echtgenote over de reden voor de verhuis naar Dour el Nafat zeer vaag en tegenstrijdig. Eerst verklaarde ze dat ze verhuisden om er onder te duiken aangezien verzoeker gevolgd werd door onbekenden (zie vragenlijst CGVS M. A. H.). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde zij dat zij een stabiel leven wensten uit te bouwen in Dour el Nafat (CGVS gehoorverslag M. A. H. p.15). Later beweerde ze dat ze sinds 2013 niet meer uit het huis durfde te gaan. Ze durfde niet naar de dokter te gaan en de kinderen konden niet naar school (CGVS gehoor M. A. H. p.13). Verzoeker verklaarde echter dat zijn vrouw en kinderen sinds zij in Dour el Nafat woonden, dus sinds 2013, veilig waren. Ze kon naar de dokter gaan wanneer het nodig was en de kinderen gingen naar school (CGVS verzoeker p.28). Hun respectieve verklaringen zijn flagrant met elkaar in strijd.

In het middel beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn verklaringen, maar voert hij geen enkel element aan dat deze vaststellingen kan weerleggen.

Ook waar verzoeker aanvoert dat verschillende collega's vermoord werden, brengt hij geen elementen aan die een ander licht werpen op de vaststelling dat deze mannen tijdens hun werk het leven lieten. Hun dood houdt geen verband met de bedreigingen die verzoeker aanvoert. Verzoeker verklaarde zelf dat aan zijn werk gevaren waren verbonden, maar dat hij zich zelf veilig voelde op het werk. Het motief dat er geen collega's waren die dezelfde problemen ondervonden en het merkwaardig is dat hij de enige zou zijn die via een dreigbrief bedreigd werd, wordt niet weerlegt. Verzoeker beweert in het verzoekschrift thans dat andere collega's dezelfde problemen ondervonden, doch dit is een loutere bewering die geen steun vindt in zijn verklaringen bij het CGVS, noch brengt verzoeker enig ander stuk ter ondersteuning aan.

Gelet op hogerstaande vaagheden, tegenstrijdigheden en gebrek aan samenhang tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De Raad bevestigt, behalve het motief onder (i), de motieven van de bestreden beslissing.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet oordeelt de bestreden beslissing:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. . Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid- Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Thi Qar militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Thi Qar niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Thi Qar niet naar provincie Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Thi Qar en/ of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

Deze motivering is pertinent, deugdelijk en de gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier. De motivering wordt aldus overgenomen door de Raad. Verzoeker betwist deze motivering niet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen in dit opzicht beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Thi Qar.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Thi Qar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT